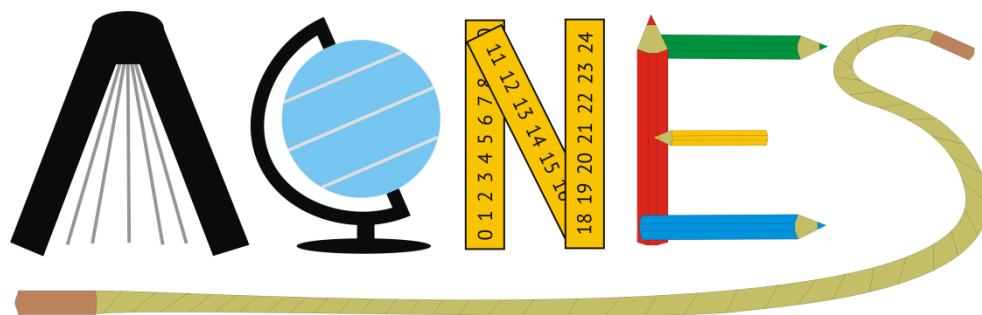

AGNES
Školní časopis
ZŠ Anežky České,
Ústí nad Labem
Ročník 2019
Číslo 8

NA HORU!

UNESCO | Školní projekty | Krušnohorské pověsti
Krušné hory | Ikonické památky | 28. říjen a mnohem více...

Ich bin ein Erzgebirger!

Každý den. Od narození jsem snad každý den koukal na kopce Krušných hor, pohyboval se v nich, v jejich předhůří i v saské části. Jako malý kluk jsem se dostal na tehdy neuvěřitelná místa, dnes ovšem již dosti proslavená. V lesích jsem hledal houby, sbíral borůvky i klíšata a objevoval tajemná zákoutí rašelinišť. A také uschlé smrky. Znáám je pod sněhem, slunečné, bouřlivé, popršené, větrné, s duhou i vichřicí či mlhou.

Po letech jsem se z kraje domova přestěhoval do kraje Ústeckého a s radostí v srdci se upokojil pohledem na stejné pohoří z oken univerzity. Zase jsem byl *doma*.

Říká se, že člověk narozený v horách bez nich nemůže žít a podvědomě si hledá jejich blízkost celý život. Stejně tak to platí o lidu z nížin. Asi na tom něco bude, protože kdykoliv přijíždím domů, vidím vzdouvající se masu kamene nad svým domem, jak nás všechny hlídá, chrání, pečuje o nás a stará se, abychom měli dostatek vody, dřeva, radosti.

Krušné hory mají zvláštní název a samy o sobě nejsou pro každého: chcete-li, můžete je projít celé a nepotkáte ani živáčka. Chcete-li, můžete každou chvíli někoho potkat. Můžete se v nich ztratit celí nebo tam zanechte jen své myšlenky. Hory vás mohou pohltit či se naopak otevřou vašim očím a vašemu srdci. Najdete tu pouštinu stejně jako horská města. Krušné hory už dávno nejsou mrtvou zónou z 80. let – je to region budoucnosti!

Původní obyvatelé je ve středověku označili slovem *krušné*, možná i kvůli nesnadnému životu. Měli pravdu. Ale pokud to s Krušnými horami nevzdáte, ony se vám odvděčí. A už vás nepustí.

Přeji každému, aby mohl během svého života najít krajinu svého srdce, milovat ji, sžít se s ní, poodhalit její tajemství a pak třeba i prohlásit: „*Ich bin ein Erzgebirger!*“ Tedy, pardon, v češtině: „*Jsem Krušnohorec!*“

π

Obsah čísla

3	UNESCO	12	72 hodin
5	Krušnohoří do UNESCO	13	Školní speciální pedagog Sběr ve škole
6	Krušné hory	14	Suit up! den na Anežce
7	O Marcebile	15	28. říjen
10	A nejhorší jsou trpaslíci	16	Podzimní rozloučení

Agnes je latinsky Anežka.
Koncovka -gnes také odkazuje
na řecké gnósis (poznání).

AGNES, školní časopis Základní školy Ústí nad Labem, Anežky České 702/17, p. o., vychází nepravidelně
Redakční rada: Mgr. Kateřina Suchá (sucha@zsanceske-ul.cz), Mgr. Jan Musil (musil@zsanceske-ul.cz)
Redakce si vyhrazuje možnost příspěvky podle potřeby krátit a upravovat.

UNESCO

Jde o anglickou zkratku názvu **United Nations Educational, Scientific and Cultural Organisation**, tedy Organizace OSN pro výchovu, vědu a kulturu. České dědictví UNESCO je sdružení obcí a měst České republiky, na jejichž území se nachází památka zapsaná na Seznam světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO. Tím, že dojde k zápisu památky na tento prestižní seznam, celé světové společenství prohlašuje: *"Ano, toto je cosi, co je na celém světě výjimečné a jedinečné, je to cosi, co je naším společným dědictvím, je to něco, co se zavazujeme chránit jeden pro druhého a v zájmu nás všech - národů světa."*

Počet českých památek zapsaných na seznam světového dědictví UNESCO se v roce 2019 zvýšil na čtrnáct poté, co na něj přibyl Hornický region Erzgebirge/Krušnohoří a Národní hřebčín Kladruby nad Labem, což je s ohledem na velikost naší země obrovský úspěch a Českou republiku tak můžeme prohlásit za "UNESCO velmoc". Našich 14 památek UNESCO se liší svou velikostí, někde jde o historická jádra velkých měst či rozsáhlou krajinu, jinde o kostely, zámky a drobné stavby.

Prohlídka Lednicko-valtického areálu, který je považovaný za nejrozsáhlejší komponovanou krajinu v Evropě a možná i na světě, vám zabere hodně času, obdobně i centra Prahy, Českého Krumlova, Telče a Kutné Hory. Nejznámější českou památkou UNESCO je poutní kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře u Žďáru nad Sázavou. Milovníci zahrad mohou obdivovat propojení Arcibiskupského zámku s Podzámeckou a Květnou zahradou v Kroměříži. Komu se líbí selské baroko, tak by měl navštívit vesnickou památkovou rezervaci v Holašovicích, kdo raději renesanci, ten musí vidět zámek s unikátní sgrafitovou výzdobou v Litomyšli.

Pokud si chcete udělat výlet do Krušných, nemusíte mířit jen na Klínovec (nejvyšší vrchol). Celé pohoří je totiž protkané stovkami kilometrů důlních chodeb, které jsou starší než 500 let. Můžete do nich vstoupit a prohlédnout si je na vlastní oči. S prohlídkou podzemních klenotů Hornické kulturní krajiny Erzgebirge/Krušnohoří můžete začít třeba v Jáchymově, najdete tu přístupnou podzemní štolu nebo mincovnu, kde se od roku 1519 razily stříbrné jáchymovské tolary a pokračovat v Krupce štolou Starý Martin.

Praha, historické centrum

Kutná Hora, historické centrum

Litomyšl, zámek a zámecký areál

Žďár nad Sázavou, kostel sv. Jana Nepomuckého

Olomouc, sloup Nejsvětější Trojice

Holašovice, barokní náves

Český Krumlov

Třebíč, Židovská čtvrť a bazilika sv. Prokopa

Kroměříž, zámek a zahrady

Telč, centrum

Kladruba, národní hřebčín

Lednicko-valtický areál

Brno, vila Tugendhat

Krušnohoří do UNESCO

Na začátku července dorazila na severozápadní hranici Česka velice radostná zpráva: oblast Krušnohoří na straně ČR a Erzgebirge na území Sasko byla zapsána na seznam UNESCO!

Obě strany, tedy Česko i Sasko, požádaly o zapsání vlastně na druhý pokus v roce 2018 a letos po splnění mnoha podmínek se můžeme pyšnit dalšími památkami na prestižním seznamu.

Hornictví táhne

Zdejší krajina dodnes uchovává mnoho pozůstatků z tisícileté historie těžby všeho možného i nemožného, proto položku **Montanregion Krušnohoří/Erzgebirge** tvoří ve skutečnosti 22 památek na české i německé straně, které dohromady vytvářejí představu o hornictví za posledních zhruba tisíc let. Jako kdybyste mohli projít od středověku k dnešku během jedné cesty po kopcích!

Na české straně zcela jistě doporučujeme navštívit místa jako **Jáchymov** (mincovna, štolu Svornost, místní muzeum), **Mědník** (se štolami), **Horní Blatnou a okolí** (s Blatenským příkopem, rozhlednou či Vlčími jámami), **Rudou věž** (třídírna uranové rudy) a nevynechejte ani **Krupku** (pinka, horní město). Kolem každého z pěti míst najdete desítky dalších hornických památek, na nichž si lze ukázat těžký život horníků.

Komáří věž (Mückenturm) u Krupky

Grauppen neboli Cínové srdce

Vstup do štoly Starý Martin

V dnešní Krupce to člověku nemusí připomínat hornické město, ovšem bez dolování – a zde zejména cínu – by Krupka vlastně nevznikla. V horní části (kolem hradu) byste ve 14. století potkali neskutečné množství kutajících mužů. V malých sotva metr vysokých štolách dolovali cínovou a měděnou rudu, aby jí prodali a Krupka mohla bohatnout dál. Vrchol cínové těžby přišel pravděpodobně v 17. a 18. století, kdy se z cínu dělalo třeba nádobí. Pak se sice zjistilo, že cínové talíře jsou mírně jedovaté vlivem

příměsí olova, ale to horníkům nevadilo.

Turisto, zastav se

Jmenování mezi památky UNESCO přinese Krupce a dalším hornickým památkám jistě mnoho turistů, kteří budou chtít objevit kouzlo zapomenutých štol a důlních zařízení. Tak si pospěšte i vy, protože kouzlo tichého lesa se zbytky těžních věží (Rolava, Karlovarský kraj), zapomenutých osad (Jelení, KV kraj) a liduprázdných plání (Cínovec, Ústecký kraj) nebude trvat věčně...

π

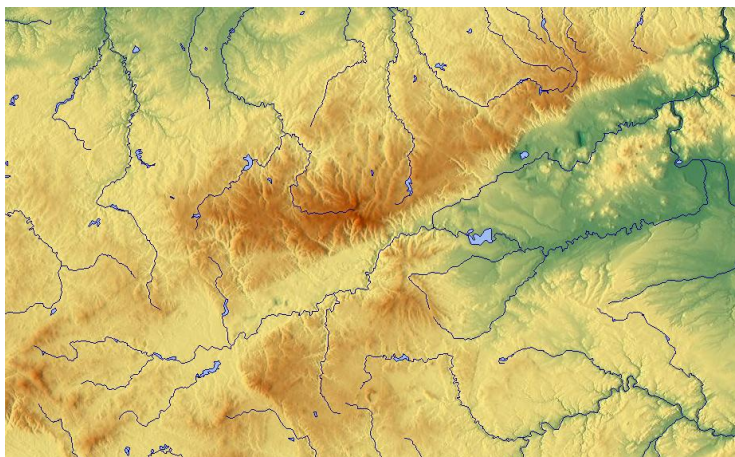
Krušnohorské pláně u Jáchymova

Krušné hory

Bylo nebylo... No dobře, určitě bylo. Poněvadž kdyby nebylo, nemohli bychom mít říjnové číslo časopisu zaměřené na něco, co by nevzniklo.

Jak rostou hory

Před mnoha a mnoha miliony let se celá krajina na severu Čech tvářila jako obyčejná rovina, prostě taková normální placka. Pod povrchem se ovšem děly zajímavější věci: rozžhavené magma (láva) začalo stoupat směrem nahoru a klidný rovný povrch rozlámalo. Zjednodušeně tomu říkáme vrásnění. Celou krajinou pak proběhlo několik takových silných pochodů a rozlámané horniny byly vyzvednuty do veliké výšky. Vznikly vrcholky jako Klínovec, Komáří vížka, Jedlová hora či Plešivec.

Vzhledem k tomu, jak celé pohoří vzniklo, můžeme od Chebu po Děčín jít vlastně po hřebeni, tedy nejvyšších místech Krušných hor, v podstatě po rovině. Celé pásmo hor vytváří v Karlovarském a Ústeckém kraji vlastně obrovský schod, který odděluje vrcholky hor od měst v nížinách. Na mapě je to nejlépe vidět v barvě: skok mezi tmavě hnědou (hory) a zelenou (nížiny).

Skryté poklady

Před pár miliony let nám tedy vznikly hory. Krušné hory. Erzgebirge (německy). Co ten název ale znamená? Slovo *krušné* trochu překvapivě neznamená, že by tu život byl krušný, těžký. Ve staré češtině slovo *krušit* znamenalo těžit. V útrobách takřka všech kopců dodnes můžeme najít skryté poklady, které člověk vlastně tisíce let ze země dobývá.

Jáchymovský tolar

V roce 1519 nechali majitelé jáchymovských dolů, hrabata Šlikové, vyrazit velkou stříbrnou minci, kterou nazvali jáchymovský tolar (něm. *joachimstaler*). Díky své hmotnosti a kvalitě si získala velkou oblibu v celé Evropě, dalo se s ní platit ve většině zemí. Dokonce dnešní americký dolar (USD) vznikl z české stříbrné mince.

Pokud byste byli trpaslíci-permoníci, kteří prý umějí pod zemí leccaká kouzla, mohli byste v nitru krušnohorských kopců najít stříbro, cín, uran, lithium, molybden, železnou rudu, titan, olovo, zinek... Jakmile lidé zjistili, kde se ten který kov nachází, začali do hor vrtat, kutat a dolovat vše, na co dosáhli. Některé části Krušnohoří tak dnes připomínají spíše ementál – tolik chodeb tu zůstalo.

V Jáchymově dokonce díky těžbě stříbra v 15. a 16. století vznikly dva unikáty: učebnice pro horníky od slovutného Agricoly a velká stříbrná mince jáchymovský tolar.

A co lidé?

Od doby Keltů, tedy pravěku, se zde usídlili lidé, kterým tvrdé podmínky tu-

hých a dlouhých zim, krátkého a chladného léta nevadila. Ve středověku do pohoří bohatého na rudy králové zvali obyvatele ze sousedního Saska, takže se postupem času mnohem jednodušeji člověk domluvil německy než česky.

Ve 20. století se situace velmi proměnila, když byli Němci po roce 1945 vysídleni a pohraničí osiřelo. Sudety tehdy přestaly žít, ale dnes...dnes znovu ožívají!

Zbytky osady Jelení (Karlovarský kraj)

O Marcebile

Tak jako mají Krkonoše svého ochránce Krakonoše, známého i z Večerníčků, Krušné hory nestojí pozadu a i ony se mohou pyšnit tajemstvím. Na cestách po kopcích a dolinách Krušnohoří můžete natrefit na obláček mlhy, který za vámi nebo před vámi může stát kousek nad zemí. Anebo na lukách zahlédnete ženskou postavu, s rukavicí, závojem, možná i s mečem. Obě podoby na sebe může brát Marcebila, ochránkyně hor a zdejších lidí. Umí pomoci, umí být velmi krutá. Jak ji viděli žáci 6.A v hodině slohu? —●—

Jednou žila v Krušných horách krásná dívka Marcebila. Byla dcerou hradního pána. Zamilovala se do rytíře znedaleka a ten ji také miloval. Když měli svatbu, její otec jim na počest uspořádal rytířský turnaj. Ke konci spolu bojovali Marcebilyn milý a rytíř z Hassbergu. Její milý vyhrál, ale ten druhý rytíř mu setnul hlavu. Nešťastná Marcebila uprchla do lesů a rok ji nikdo neviděl. Až pak se začala zjevovat, dobrým pomáhá, zlým nic nedaruje. Od té doby je také ochránkyně Krušných hor.

CIDLINOVÁ VERONIKA

Je to duch Krušných hor. Je tmavovlasá, často ji halí mlha a přebývá ve starých hornických štolách. Je to postava z 15. nebo 16. století, z doby velkého rozvoje hornictví. Její osud je poměrně známý. Proradný rytíř Kuno zabil na jejich svatbě jejího manžela, ona pak utekla do lesů. Uchýlila se do podzemí, kde našla zázemí. Jmenuje se Marcebila, ale lidé jí říkali různě - Mařibila, Marybila, Marcipánka apod. Vždy měla na ruce navléknutou rukavici a v ruce meč. V Krušných horách přebývá dodnes.

VERONIKA ZEUSOVÁ

Krušné hory se stávají v posledních letech zajímavější díky příběhu o jejich patronce Marcebile. Tedy přesněji díky tomu, že ho začal osobitým způsobem rozvíjet scénárista, fotograf, kulturolog a muž mnoha dalších profesí.

Je prý tmavovlasá, často ji halí mlha a přebývá ve starých hornických štolách. Kdo je to? Stále víc lidí už zná odpověď. Hory jsou najednou díky příběhu Marcebily, který je možné vyprávět dál návštěvníkům i místním lidem blíží.

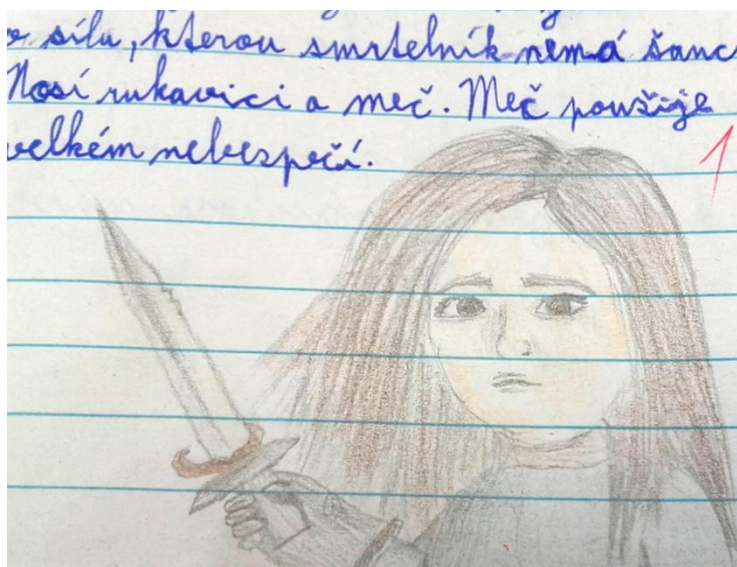
VERONIKA VACÍKOVÁ

Byla jednou jedna malá holčička a ta se jmenovala Marcebila. Byla moc laskavá, milá a přátelská. Když jí bylo dvacet let, tak se zamilovala. Muž, který ji také miloval, ji požádal o ruku. Když však odcházeli ze svatby, potkal je zlý otec Marcebily. Nesouhlasil s tím, že se vzali. Vyzval novomanžela na souboj, při kterém ho probodl mečem. Marcebila si vzala meč a rukavici svého muže, zařvala a utekla.

Když byla na vrcholu kopce, zabodla meč do země. Jakmile ho vytáhla ze země, vytvořilo se v ní veliké oko. Marcebila řekla: "Bude se to jmenovat...kouzelná voda." Sama do té vody hned vlezla, to jí dodalo velikou moc, kterou ovládala celé Krušné hory. Tak se pomstila svému otci, který byl zlý. Byla moc smutná, kdykoliv si na svého muže vzpomněla a možná i proto se stala duchem Krušných hor a jejich dobré obyvatele vždy chránila před nebezpečím.

MARKETA MARŠINSKÁ

Byla jednou jedna dívka a ta se jmenovala Marcebila. Byla hodná, pracovitá. A také měla obrovskou kuráž. Jednoho dne se takhle Marcebila procházela po lese a uviděla, jak tam někdo kope do hub a do stromů. Dál už na nic nečekala a vzala si meč a rukavice. Meč zarazila do země a v tu chvíli se stalo něco nečekaného... Ten chlapík, co kopal do hub a do stromu najednou zmizel. A všechno co zničil, se jako kouzlem opravilo. A od té doby se o Marcebile říká, že je ochránce Krušných hor.

vat, tak Marcely otec přišel a zařval: "Kušuj, zmetku jeden." Karel se naštvál a řekl: "Počkej, za tohle mi zaplatíš." Další den zaklepal na jejich dveře, když otec otevřel, tak ho propíchl a zařval: "Marcelo!" Marcela přišla a pak hned začala plakat: "To jsi byl ty?" Pak vzala nůž ze země a propíchl Karla a ten jen zasípal: "Marcelo, proč???" "Já nejsem Marcela, já jsem Marcebila."

EMA DERFLEROVÁ

Marcebila, též Maribila či Mařibila. Narodila se v Krušných horách v rodině přistěhovalců. Když dospěla, měla být

TEREZA ČAPKOVÁ

Byla jednou jedna holka a ta se jmenovala Marcela. Žila nedaleko Krušných hor. Když jí bylo patnáct let, tak se do ní zamiloval jeden mládenec jménem Karel. Každou noc jí chodil zpívat pod okno, ale Marcela ho stále odmítala.

Jednoho dne, když Karel přišel a chtěl začít zpí-

provádána za souseda Kunu, který měl velké pozemky. Utekla do kláštera v Kadani. Tam se zamilovala do horníka a tajně se s ním zasnoubila. Byla svatba, na kterou byl pozván i soused Kuna, který jí zabil ženicha.

Marcebila se chtěla pomstít a šla s mečem a rukavicí do hor. Našla živou vodu, vykoukala se v ní a získala moc Krušných hor. Seslala na Kuna kamennou bouři a zabil ho.

VÍT SCHÁNĚLEC

Byla jednou jedna žena, která se jmenovala Marcebila, měla tu schopnost, že když si nasadila rukavici a vzala si meč, tak byla nesmrtelná. Jednou se vydala na hrad Střekov a tam byl velký - velikánský drak, který škodil lidem ve vesnici. A ona ho chtěla porazit. Takže si řekla: "Risk je zisk" a navlékla si rukavici a pevně uchopila meč. Pak ho do draka nejméně 50 x zabodla a tím ho porazila, aby měla důkaz, že ho opravdu zabila, tak do vesnice došla s dračí hlavou na zádech. Všichni jí tleskali a děkovali za její ochotu zachránit je a ukončit tak jejich trápení s drakem.

RADIM NECHYBA

Beseda v nuláčku

Na začátku měsíce října si s dětmi z přípravného ročníku přišel popovídat o lese myslivec, pan Josef Mošnička, který dětem přiblížil život v lese, péči o zvěř a ukázal řadu přírodnin včetně paroží jelena dvanáctěráka. Jako poděkování za hodinu povídání o lese přinesly děti zvířátkům

staré pečivo a kaštiny. Spokojenost na všech stranách – jak u dětí, tak jistě u jelenů či srn.

Volby do Rady dětí jsou za námi

V minulém čísle našeho časopisu jsme Vás informovali o blížících se volbách do Rady dětí. Volby se uskutečnily 11. října 2019 a mohou se pyšnit velkým zájmem ze strany žáků. Na kandidátce jsme mohli vidět celkem 25 žáků naší školy. Volby se uskutečnily v aule školy, kde každý kandidát vystoupil se svým krátkým volebním projevem. Výsledky jsou následující:

3. třídy	4. třídy	5. třídy	6. třídy
Karina Fedyuk, Majdalena Bukovičová	Kristýna Dulíková, Václav Vlačiha	Kristián Balog	Veronika Cidlinová

Další schůzka Rady dětí se uskuteční **25. října 2019** a vy, milí čtenáři, se můžete těšit na zajímavé školní akce.

Mgr. Tereza Císařová & Rada dětí

A nejhorší ze všeho jsou trpaslíci.

Když jsme se na předchozích stranách dočetli o dolech, stříbře, pověstech, nemůžeme pochopitelně vynechat ani ty nejmenší z nejmenších obyvatel Krušných hor. Ano, myslíme trpaslíky. Tedy přesněji permoníky.

Takový permoník není obyčejným trpaslíkem, jakých známe spoustu druhů. Permoníci jsou vlastně skřítki skalní: žijí v nitru skal, kde buď dobývají poklady, nebo je ochraňují. Z Ústí známe pověst o trpaslících a jejich pokladu v Mariánské skále. Krušnohorští permoníci jsou ale z hor, kde život nebyl jednoduchý, a tak se i oni se svým okolím nijak nerozpakovali. Tuze rádi se vyžívali v různých legráckách, poťouchlostech a škodolibosti. Přidáváme básničky a obrázky z prvního stupně, snad na jejich autory budou krušnohorští permoníci hodní, až si to vše přečtou a prohlédnou.

—●—

Permoníci, ti si nedají říci,
jsou to malí lumpové.
Strážci všech hor – kdo horu zničit chce,
bude poslán do pece.
Když vůdce permoníků řekne spát,
každý je hned rád.
Permoník řekne: „Vstávat!“
a všichni začnou mávat –
další den je tady!
Čím začít? Nevíme si rady.
Vyčistit zuby!
Kartáček si půjči od Kuby.
Obléknout se!
Cože? Už zase?
Najezte se rohlíku,
nekoukejte do hrnku.
Čeká na nás další den!
Hurá, je to nejlepší sen.

Jan Betka, 4.B

V Krušných horách mám se krásně,
dnes mi začla nová práce.
Horník ze mě brzy bude -
vozík, světlo, helma ujde.
Jednou si tak těžím uhlí
a náhle slyším divné zvuky.
Popojedu o malý metřík,
je tam permoník obří.
Chytne si mě za hlavu
a říká: „Zdravím tě, Pepíku,
užij si tu u nás dosti,
zlata najdeš celé hrsti.“

Vojtěch Stibinger, 5.C

Permoník, permoník,
cinká dole v podzemí,
kde hlídá svoje štolý.
Na hlavě má světélko,
když ho potkáš, pozdrav ho:
ZDAŘ BŮH!

Adam Vaněk, 5.C

Je to malý skřítek
a bydlí ve skalách.
Jmenuje se Permoníček
a brášek hodně má.
Kdy jsi hodný, pomůže ti.
Když jsi zlý, tak uškodí ti.
Jé, jé, jé,
permoník už jde!

Samuel Taborschi, 4.B

Permoníci, permoníci,
ti se zabaví.
Když jim přijdou horníci,
zas si poradí.
Permoníci, to jsou štístka,
s horníky si poradí.
Udělají čáry máry
a schovají se v kapradí.

Anetka, 4.B

Nohy má malé, ruce však silné
a jeho oči jsou neomylné.
Projdeš kolem něho, řekneš „dobrý den“
a on po tobě střelí pohledem.
Stráží doly už pěkných pár let,
bojí se ho skoro celý svět.

Liduška Bobková, 5.C

Víte, že když permoníka spatříte, tak mu musíte říct: Zdař bůh. Když to nezabere, tak mu musíte podlézt pod nohama. A říká se, že budete mít v životě velké štěstí, nebo naopak smůlu. (Jan Hais, 5. C)

Jednou někdy v Krušných horách se objevili permoníci. Zrovna, když se probudili (probouzejí se jen jednou za měsíc), tak slyšeli dupot, byl jim to trochu nepříjemné, a tak se šli podívat na krásné denní světlo. A uviděli, jak si po louce vykračuje jedna rodinka a támhle u lesa druhá. Ta první byla milá, ale ta druhá byla příliš hlučná. A to byl ten problém.

Permoníci se rozhodli, že na ně spustí malé kamínky, a když to rodinku zbolelo, tak se tomu smáli - ha, ha, ha - chi, chi, chi. Byli ve výhodě, protože permoníci jsou moc malí a skoro neviditelní. Pak si zase zalezli do podzemí, ve kterém mají miliony chodeb a tak v něm stále bloudí a hledají svůj domeček, nachodí tam spoustu kilometrů a občas musí jít i do kopce a to nemají rádi. Takže se nemůže divit, že se občas chtějí v klidu vyspat.

Vojta, 4.B

Žil, byl jeden malý permoník, který bydlel v Krušných horách. Jednoho dne se vydal na malou procházku po uhelném dole a uviděl čtyři horníky, kterým chtěl pomoci s jejich těžkou prací. Jenže když ho horníci uviděli, vzali nohy na ramena.

Permoník z toho byl smutný, myslel si, že ho nikdo nemá rád. Pak si však všiml žáby. Žába, tady dole? Napadlo ho, že by mohla vypadnout některému z těch čtyř z kapsy. Proč by však měl mít horník žabu v kapse? Vydal se za nimi a asi po sto metrech uviděl, jak na zemi leží jejich oblečení a kolem žádné stopy. Vyšel na povrch, pak uslyšel smích, šel dál, až došel ke staré chajdě, ve které žily čtyři čarodějnice.

Oknem nahlédl dovnitř a uviděl na stole lektvar, na kterém byl nápis - smrt permoníkům. A v tu chvíli mu došlo, že to ony byly těmi horníky. V tu chvíli si ho čarodějnice všimly, vzaly do rukou kouzelné hůlky a začaly čarovat, permoník po nich hodil žabu, ta je všechny snědla, pak zničil lektvar a zachránil tak všechny své kamarády permoníky.

Garik, 4.B

72 hodin

V sobotu 12. října se na naší škole uskutečnil již pátý ročník dopoledne pro celou rodinu s charitativním podtextem: **Rodinný víceboj pro Elišku.**

Letos jsme začali plánovat půlkulatý ročník o mnoho dříve, protože jsme zároveň s otevřenou školou po celé sobotní dopoledne chtěli slavnostně pokřtít a tím i otevřít venkovní učebnu na školní zahradě. Ale po pořadě...

Během celého týdne se u nás ve škole něco dělo (sběr baterií a elektra, doplňující volby do Rady dětí) a stejně jsme se stihli sejít a připravit program na rodinný víceboj. Stejně jako v minulých ročnících se společným zájmem stala pomoc handicapované Elišky, které bude věnován výtěžek z celé akce.

V sobotu ráno tak mohlo do prostor tělocvičen a školní zahrady dorazit přes 150 rodičů se svými ratolestmi, aby si společně ověřili svou zdatnost, odolnost, trpělivost a souhru: přes dvacet stanovišť důkladně vyzkoušelo ob-

ratnost při skákání v pytlích, přesnost v hodu na koše, trpělivost u chytání ryb či koordinaci při trojnohém běhu.

Ke konci našeho setkání paní ředitelka na zahradě společně s paní zástupkyní Kozejovou a Střížkovou a zástupcem žactva Matoušem z 9.B pokřtili nový prostor, který bude sloužit k výuce celé naší školy.

Závěrem několik čísel a poděkování:

- celkem přišlo přes 150 návštěvníků,
- organizaci zajistilo zhruba 50 dobrovolníků (z toho polovina žáků školy),
- snědlo se skoro 10 kg dobrot u občerstvení paní učitelky Nitschové,
- pro Elišku jsme vybrali 7 000 Kč.

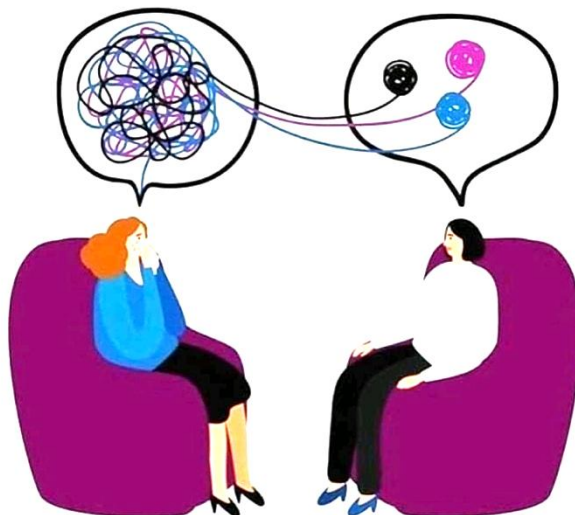
Poděkování patří nejen všem návštěvníkům, ale také dobrovolníkům z řad vyučujících i žáků, sponzorům, díky nimž jsme měli velké množství odměn, a také spolku Rodiče dětem na ZŠ Anežky České za poskytnutí možnosti mít učebnu na školní zahradě. Opravdu ze srdce děkujeme!

Jan Musil & Jana Střížková

Školní speciální pedagog...kdo to vlastně je?

Na naší škole působí již třetím rokem školní speciální pedagog, vlastně pedagožka. Někteří z vás už měli možnost se s ní setkat v rámci individuálních hodin, jiní jí denně potkávají na chodbách. Co je vlastně náplní její práce? Kdo rozhoduje o tom, s kým a jak bude spolupracovat? A může s něčím pomoci právě mně?

Jak jistě víte, škola je vlastně takový mikrosvět, ve kterém sami sobě navzájem vytváříte prostředí, kde trávíte velkou část všedního dne. Se svými spolužáky sdílíte společná léta školní docházky a tím, jak rostete a dospíváte, měníte se nejen vy sami, ale i všichni kolem Vás. Jistě mi dáte za pravdu, že Vás často překvapí, jak ze zakřiknutého kamaráda z první třídy vyrostl sebevědomý mladík a z té pihovaté, bezzubé holčičky, krásná slečna. Celých 9 let se učíte nejen z učebnic, ale získáváte i důležité poznatky týkající se osobních i vztahových problémů, upevňují se Vaše životní postoje a názory. Ale nikdy jste na to nebyli sami, v případě potřeby tu byl a stále je třídní učitel, výchovný poradce nebo školní metodik prevence. Byly však i chvíle, kdy se Vám najednou přestalo dařit ve školní práci, přes veškerou snahu jste opakovaně selhávali. A tím se konečně dostáváme k osobě a k práci školního speciálního pedagoga (dále jen ŠSP).

Náplní práce ŠSP je pomáhat žákům, kterým byl na základě vyšetření v Pedagogicko-psychologické poradně, zjištěn nějaký problém s učením nebo chováním, za který oni sami nemohou, a který jim výrazně znesnadňuje plnění školních povinností. Ale pomáhá nejen těmto dětem. Pracuje i se skupinkami žáků, kteří potřebují více času k osvojení si učiva. Možná i vy můžete mít nějakou obavu, strach, že něco nezvládnete nebo nepochopíte.

Nejen pro Vás jsou dveře ŠSP vždy otevřené, ale třeba i pro Vašeho kamaráda, kterému se zrovna něco nedaří. Můžete za mnou přijít sami, ale třeba i s rodiči. Ráda Vás vyslechnu a věřím, že se nám společnými silami podaří nalézt to nejlepší řešení.

Najdete mne v pavilonu C, 1. patro, Školní poradenské pracoviště, číslo dveří 30.

Přeji Vám dny plné školních úspěchů, Mgr. Olga Timiopulsová

Sběr ve škole

Ve středu 9. října se před osmou hodinou ranní před školou tísnilo mnohem více lidí, než jsme zvyklí. V prostoru šaten se totiž odehrál tradiční podzimní sběrový den. Během pouhých 40 minut se u pěti stolků zastavilo přes 160 žáků naší školy, kteří nám přinesli sami či se svými rodiči vskutku velké množství baterií. Po převážení a zapsání každého příspěvku do našich sběrových boxů jsme sběrače odměnili drobnou sladkostí a pochvalou do žákovské knížky nebo notýsku. Celkem se nám do začátku vyučování podařilo zvážít téměř 300 kg baterií a více než 130 kg drobného elektroodpadu. Vedle toho jsme přijali další komodity, které ve škole sbíráme (tonery, zářivky, víčka). Zvlášť jsme vyčlenili všechny mobilní telefony a podobnou elektroniku, která v rámci soutěže bude odevzdána ve speciální kategorii.

Za všechny vámi donesené věci děkujeme! Poděkování patří také dobrovolníkům ze třídy 9.A za pomoc při organizaci, rodičům za ochotu, panu učiteli Paterovi za pomoc a řadě dalších pracovníků školy za příspěvky do sběru či za pomoc s průběhem a úklidem. Úplným závěrem si dovoluji pochválit více než pětinu naší školy za účast a vyjádřit přání, aby v další akci bylo množství žáků ještě o něco větší.

Jan Musil

Suit up! den na Anežce

V úterý 15. 10. se naše škola připojila k celostátní akci **Suit up!** neboli *Nahod' oblek!*.

Základy položila postava Barneyho Stinsona v seriálu *Jak jsem poznal vaši matku* a my následovali jeho příkladu s tím, že vedle slušného oblečení

jste se celý den snažili chovat podle pravidel slušného chování. Celá škola si pochvalovala o něco lepší atmosféru a zajímavý den, do kterého se nám povedlo zapojit zhruba 80% všech žáků.

Děkujeme!

π

Třída 4.A se zapojila do nádherné akce „Suit up den“, kdy jsme všichni přišli galantně upravení (včetně paní učitelky). Celý den jsme se věnovali etickému bontonu, povídali jsme si o pravidlech slušného chování, vysvětlovali si různá morální gesta. Všichni jsme se účastnili naší třídní módní přehlídky, která byla naprosto super, a užili jsme si společně spoustu legrace. Chlapci byli galantní k děvčatům, děvčata byla k chlapcům laskavá. Byl to velmi pozitivní den. Takových by mělo být pořád víc a víc.

Mgr. Marketa Maršínská

Dnes jsme s **dětmi ze 4.C** strávili dopoledne v ryze společenském duchu. V každé hodině jsme se formou hry seznámili s pravidly chování ve společnosti, vyzkoušeli jsme si společenský tanec s pánskou volenkou a nechyběla ani módní přehlídka. Závěrem celého společenského dopoledne byla kresba návrhářů, kdy žáci ztvárnili různé modely (šaty, obleky, košile aj.).

Mgr. Iveta Šolarová

Další úspěch: Sedmikvítek!

19.10.2019 se zúčastnila děvčata s tanečním kroužkem soutěže „Pionýrský sedmikvítek“. Dívky se připravovaly asi 3 týdny, kde kompletně pozměnily sestavu, kterou se naučily v loňském roce. Přidaly další část tance a upravily jej i divadelně, aby mohly vystupovat v kategorii Show dance. Děvčatům se letos podařilo porazit všechny své soupeře a skončily na 1. místě. Vyhlášení výsledků se neobešlo bez slziček štěstí a mnoha dalších emocí. Děvčata získala krásný diplom pro naši školu. Každá si odnesla originální medaili a spoustu dobrot a drobných dárečků.

Soutěžní sestava nesla název „Dobré ráno“. Děkujeme Káje Kunové-7.B, Terce Pácalové – 7.B, Máje Maršínské – 6.A, Sašce Divišové – 6.A, Nikče Prachařové – 6.B, Zuzce Bechyňové – 6.B, Máje Horákové – 4.A, Lilince Novákové – 4.A, Áje Kunové – 4.A, Moničce (Phi Thi Minh Tuyen) – 4.A.

28. říjen

Stejně jako každý rok přichází konec října a sním také státní svátek. Dobře, pro děti v českých školách jsou to hlavně podzimní prázdniny, ale důvod pro tři dny volna je starý už 101 let!

Právě před 101 lety se v Praze dovršily události kolem první světové války a touhy po samostatném československém státu v podobě vyhlášení Československé republiky. Dne 28. října 1918 tak začala historie našeho státu, který ve střední Evropě i ve světě zaujímal významnou roli.

Muži 28. října (shora): Soukup, Stříbrný, Šrobár, Rašín, Švehla

Kdo?

Významnými osobami kolem vzniku ČSR byli tzv. muži 28. října: Alois Rašín, Antonín Švehla, František Soukup, Jiří Stříbrný a Vavro Šrobár. Prohlášení sepsali a vydali politici přítomní v Čechách, zatímco zahraniční odbojáři jako T. G. Masaryk, M. R. Štefánek či E. Beneš přijeli až po rozpadu Rakouska-Uherska.

Kde?

Samotné prohlášení se odehrálo na Václavském náměstí, kde ke shromáždění Pražanů promluvil kněz I.

Lide československý!

Tvůj odvěký sen stal se skutekem. Stát československý vstoupil dnešního dne v řadu samostatných, svobodných, kulturních států světa. Národní výbor, nadaný důvěrou veškerého lidu československého, přejal jako jediný a oprávněný a odpovědný činitel do svých rukou správu svého státu.

Zahradník a vyhlásil vlastně poprvé veřejně to, na čem se politici dohodli. Důležitým okamžikem celého dne bylo již ráno převzetí Obilního ústavu v Praze, kde bylo uloženo obilí. Proč, ptáte se? Obilí na sklonku války a na podzim bylo zásadní pro fungování společnosti, protože bez mouky (z obilí) se chleba upéct prostě nedá.

Demonstrace na Václavském náměstí

Co?

Vlastně ihned se na ulicích začaly přemalovávat znaky Rakouska-Uherska, strhávat státní znaky a vyhazovat obrazy císaře z oken. Pro Čechy a Slováky to byl opravdu důležitý den, na druhou stranu v Čechách a na Slovensku žijící Němci a Maďaři nad nově vzniklým Československem nijak nejásali.

Nový významný den a dnes státní svátek vešel do dějin, a to i do dějin literatury! Karel Čapek dokonce 28. říjen zapsal do příběhů pejska a kočičky. Tak zkuste vzít do ruky tuto knihu, nalistujte si kapitolu o 28. říjnu a zkuste zjistit, jak to dopadlo s vlaječkami, nákupem a komu se nakonec líbila sváteční výzdoba domečku.

Podzimní rozloučení

Na podzim poměrně často fouká. A my už víme, že v Krušných horách fouká vlastně pořád. Pojdme si vyrobit jednoduchou pomůcku pro větrné podzimní dny. Klidně si výsledek můžete doma dát za okno a pozorovat, kdy a jak moc fouká. Pojdme na to!

Vystřihněte čtverec z dolní části stránky. Mandalu uprostřed můžete vymalovat podle své fantazie. Rub (druhou stranu) také pomalujte. Pak nastříhnete úhlopříčky čtverce asi do poloviny a přeložíte je do středu. Ve středu je připevníte lepidlem či špendlíkem ke špejli. A zkusíte fouknout... ☺

π

